

Nedeľa 7. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 7. týždňa
v Cezročnom období (cyklus C).
Navrhované témy sú: Kristov
program na rozšírenie srdca;
prehlušiť súdy poďakovaním a
radosťou; všetci sme povolaní
milovať svojich nepriateľov.

23.02.2025

„DAJÚ VÁM mieru dobrú, natlačenú,
natrasenú, vrchovatú vám dajú do
lona“ (Lk 6, 38). Ježiš týmito slovami

opisuje množstvo darov, ktorými nás chce Boh ako dobrý Otec naplniť. A aby sme mohli prijať toľko dobra, musíme rozšíriť svoje srdce a prispôbiť ho tomuto bohatstvu. Pán poukazuje na celý program rastu našej schopnosti prijímať: „Milujte svojich nepriateľov, dobre robte, požičiavajte a nič za to nečakajte! (...) Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám“ (Lk 6, 35-38). Ježišov prísľub – tá „prebytočná miera“, ktorú nám chce dať – nám pripomína niektoré slová z eucharistickej modlitby počas svätej Omše: „Aby nás všetkých, ktorí máme účasť na tejto oltárnej obete a prijmemo presväté Telo a Krv tvojho Syna, naplnilo hojné nebeské požehnanie a milosť“[1].

Možno sa nám zdá trochu ťažké kráčať po tejto ceste, ktorú nám Ježiš

naznačuje, aby sme rozšírili svoje srdce: milovať tých, ktorí nás nemilujú, odpúšťať, nesúdiť, dávať bez očakávania protislužby...

Kristove slová sú však jasné. Boh sa chce istým spôsobom „zmestiť“ do nášho vnútra, až kým nebudeme môcť opakovať so svätým

Josemaríom: „Môj Bože, aká radosť! Aký si veľký, a aký si krásny, a aký si dobrý! A ja, aký som hlupák, keď sa tvárim, že ťa chápem. Aký by si bol malý, keby si sa zmestil do mojej hlavy! Zmestil si sa mi do srdca, čo nie je málo“[2]. Sme Božie deti a nechceme sa zrieknuť tejto

neporovnateľnej dôstojnosti ani klásť prekážky jeho túžbe milovať nás bez miery. Svätý Ambróz hovorí: „Aj ty, ak zatvoríš dvere svojej duše, necháš Krista vonku. Hoci má moc vstúpiť, nechce byť nevítaný, nechce si vynútiť vstup“[3]. Tieto Kristove slová, ktoré budeme pravdepodobne ťažko uvádzať do praxe, dokážu

pripraviť naše srdce, aby v ňom mohol kraľovať Boh.

JEDNOU Z VECÍ, ktoré Ježiš odporúča, aby naše srdce bolo schopné prijať všetku lásku nášho Boha Otca, je nesúdiť druhých: „Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení!“ (Lk 6, 37). Je oveľa ľahšie hovoriť o ľuďoch zle, keď sa na seba a na druhých nepozeralme Božími očami. „Zdvihnutý prst a posudzovanie, ktoré používame na druhých, je často znakom neschopnosti prijať v našom vnútri vlastnú slabosť, našu vlastnú krehkosť“[4].

„Prečo pri posudzovaní druhých vkladáš do svojich kritických úvah horkosť vlastných zlyhaní?“[5], pýta sa svätý Josemaría. „Zlý nás núti hľadiť na našu krehkosť negatívne,

Duch ju však vynáša na svetlo s nežnou láskou. Nežnosť je najlepším spôsobom ako sa dotýkať toho, čo je v nás krehké. (...) Paradoxne aj zlý duch nám môže povedať pravdu, ale robí to preto, aby nás usvedčil. My však vieme, že Pravda, ktorá pochádza od Boha, nás neodsudzuje, ale nás prijíma, objíma, podopiera a odpúšťa nám“[6].

Nedostatok vnútorného pokoja slúži ako zväčšovacie sklo na hľadanie chýb druhých. Vnútorný smútok, ktorý pramení z toho, že neprijímame svoje obmedzenia s pokojom, sa často ventiluje v kritickom posudzovaní. Dva postoje nám môžu pomôcť riadiť sa Ježišovou radou, aby sme menej súdili a potom dali viac priestoru Bohu vo svojom srdci. Na jednej strane byť vďačný za všetko, čo nás obklopuje ako dar od Boha. Na druhej strane by sme sa mali snažiť objavovať a tešiť sa z darov, ktoré Boh dáva iným. Potom

utopíme zlo našich úsudkov
hojnosťou vďačnosti a radosti[7].

NIE JE ŤAŽKÉ myslieť si, že Ježišova výzva milovať svojich nepriateľov je výnimočná, hrdinská alebo nezvyčajná. Nie je ťažké podľahnúť pokušeniu myslieť na ňu ako na pozvanie pre druhých, nie pre seba. Škoda, ktorú nám niekto spôsobil, či už veľká alebo malá, ak ju nedokážeme preniesť cez Kristovo srdce, sa môže stať skutočným väzením pre rozvinutie Božích darov. Ťažko sa nám odpúšťa. Ježišove slová sú však jednoznačné: „Milujte svojich nepriateľov, robte dobro a požičiavajte, nič za to nečakajte“ (Lk 6, 35). Aby sme mohli milovať ako Boh, musíme sa oslobodiť od úzkych hraníc vlastného rozmeru a vstúpiť do Božej logiky.

„Čo znamenajú tieto slová, prečo Ježiš žiada milovať svojich nepriateľov, teda lásku, ktorá presahuje ľudské možnosti? (...) Božie milosrdenstvo, ktoré sa stalo telom v Ježišovi, je jediné, ktoré môže *vyvážiť* svet od zla k dobru, počnúc malým a rozhodujúcim *svetom*, ktorým je ľudské srdce (...). Pre kresťanov nenásilie nie je len taktickým správaním, ale skôr spôsobom bytia človeka, postojom tých, ktorí sú natoľko presvedčení o Božej láske a moci, že sa neboja postaviť zlu iba zbraňami lásky a pravdy (...). Toto je hrdinstvo *maličkých*, ktorí veria v Božiu lásku a šíria ju aj za cenu vlastného života“[8].

Svätá Mária stelesňovala všetky postoje, ktoré Kristus odporúčal na rozšírenie našej duše. Nemôžeme si predstaviť, že by súdila iných, že by robila rozdiely alebo že by zatvrdzovala svoje srdce a

neodpúšťala. Práve preto bola schopná nosiť Boha vo svojom lone. Môžeme našu Matku prosiť, aby nás robila čoraz podobnejšími jej.

[1] Eucharistická modlitba I.

[2] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 9-VI-1974.

[3] Svätý Ambróz, *Komentár k Žalmu 118*, 12.13-14.

[4] František, *Patris corde*, bod 2.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 52.

[6] František, *Patris corde*, bod 2.

[7] Porov. svätý Josemaría, *Brázda*, bod 864.

[8] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 18-II-2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nedela-7-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nedela-7-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(17.08.2025)